

Vári Pálné

Ez a kép nem sokkal azután készült, hogy hazajöttem a deportálásból. A kép valamikor 1945-ben vagy 1946-ban készülhetett. Ebben a házban laktunk a férjemmel és később a gyerekekkel is. A város szívében, nagyon jó helyen volt. Gangos ház volt, és volt egy belső udvar. Ezen az udvaron történt úgy 10 évvel a kép készülte után a következő: az egyik szomszéd testvérének volt egy kislánya, annyi idős, mint az én gyerekeim, játszottak. Egyszer csak beszaladt Zsuzsika sírva. Azt mondta a hogyhívjákocska nekem, hogy én zsidó vagyok. Mondtam, hogy és ezért te miért sírsz? Hát ő azt hitte, hogy ez valami borzalmas sértés. És akkor magyaráztam meg neki, hogy zsidó vagy, zsidó az anyád, zsidó az apád, a zsidó az egy vallás, ez nem téma már nálunk, egyik ember olyan, mint a másik, de ezért te ne sírjál, ez nem sértő. Ha azt mondják, hogy te zsidó vagy, akkor mondd nagyon büszkén, hogy igen, én zsidó vagyok. Én azért bementem a szomszédhoz, és mondtam, hogy ezt máskor hanyagolják el, mert ha nem tudnák, a felekezet ellen való izgatást ma már büntetik. És ez a gyerek nem magától találta ezt ki, ezt otthon hallhatta.